

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce **M. M.**, státní příslušnosti Irák, zastoupeného Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Praha 10, Sevastopolská 378/16, proti žalované **Policii České republiky**, Krajskému ředitelství policie Jihomoravského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Valtice, Pod Zámkem 922, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 3. 8. 2016, č. j. 33 A 83/2016-44,

takto:

- I. Výroky I. a II. rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 3. 8. 2016, č. j. 33 A 83/2016-44, **se zrušují.**
- II. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 17. 6. 2016, č. j. KRPB-127420-39/ČJ-2016-060027-50A, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- III. Žalobci **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- IV. Žalovaná **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- V. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ing. Jakubu Backovi, advokátu se sídlem Praha 10, Sevastopolská 378/16, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši **4 114 Kč**. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 17. 6. 2016, č. j. KRPB-127420-39/ČJ-2016-060027-50A, (dále jen „napadené rozhodnutí“), rozhodla žalovaná, že se podle § 129 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodlužuje doba zajištění žalobce o 29 dnů, tj. od 24. 6. 2016 do 22. 7. 2016, a to za účelem jeho předání do příslušného členského státu Evropské unie podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Nařízení Dublin III“). Rozhodnutí žalované napadl žalobce u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) žalobou a domáhal se jeho zrušení a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Krajský soud svým rozsudkem ze dne 3. 8. 2016, č. j. 33 A 83/2016-44, žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[2] Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku předně uvedl, že mezi stranami není sporu o skutkovém stavu věci, jak vyplývá ze správního spisu, a dále citoval relevantní ustanovení právních předpisů (čl. 3 odst. 2 Nařízení Dublin III). K tvrzení o hrozbě deportace žalobce z Maďarska (kam by mohl být českými orgány předán) do Srbska připomněl rozsudek Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) ze dne 17. 3. 2016 ve věci *Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság* (C-695/15), jehož předmětem bylo posouzení možnosti vrácení žadatele o mezinárodní ochranu členským státem do třetí bezpečné země poté, co byl do tohoto členského státu přijat zpět na základě výsledku dublinského řízení. V tomto rozsudku SDEU nikterak nezpochybnil možnost vrácení žadatele o mezinárodní ochranu Maďarskem do jiného státu, který považuje za bezpečnou třetí zemi (v daném případě taktéž Srbsko). Připouští-li tedy maďarská právní úprava potenciální navrácení žadatelů o mezinárodní ochranu do Srbska jakožto bezpečné třetí země, není tato skutečnost sama o sobě na závadu, a to zejména z toho důvodu, že žadatel je i v tomto případě oprávněn dožadovat se přezkumu rozhodnutí maďarských správních orgánů prostřednictvím opravných prostředků, které mu tamější právní úprava skýtá; pasáž ze stanoviska generální advokátky, kritizující maďarskou právní úpravu, SDEU do svého rozhodnutí nepřevzal, a proto měl krajský soud za to, že se s ní neztotožnil.

[3] Co se týče námitky, že maďarský azylový systém vykazuje systematické nedostatky, krajský soud uvedl, že pravdivost tohoto tvrzení nemůže hodnotit bez provedení dokazování, přesto však dokazování příslušnými statistickými údaji nepovažoval za nezbytné a relevantní; svou argumentaci podpořil odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2016, č. j. 10 Azs 256/2015-55 (všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z <http://www.nssoud.cz>). Dodal, že i v případě, kdy by se hodnověrnost žalobcem předkládaných údajů potvrdila, nebylo by možné na tomto základě tvrdit, že maďarský azylový systém selhává. Krajský soud naopak dospěl k závěru, že maďarský soudní systém je natolik funkční (a nikoli jen formální, jak tvrdí žalobce), aby zachytil nezákonná rozhodnutí tamních správních orgánů a přispěl k jejich nápravě. Mezi

pokračování

stranami je přitom nesporné, že proti rozhodnutí maďarských azylových orgánů o žádosti o udělení mezinárodní ochrany lze brojít opravnými prostředky.

[4] K nálezu Ústavního soudu ze dne 1. 12. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 17/09, jímž byla zrušena sedmidenní lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí ministerstva o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná, krajský soud uvedl, že jeho závěry jsou určeny specificky pro prostředí českého správního soudnictví a lze je pouze obtížně přenášet do prostředí maďarské právní úpravy. Poukázal rovněž na kontext, v němž byl závěr Ústavního soudu vysloven, a současný kontext tzv. „migrační krize“, za níž řada členských států EU přistupuje k zefektivnění azylového řízení a jeho soudního přezkumu. Tento trend je ostatně patrný i z jednání unijních institucí a z chystaných změn právní úpravy společného azylového systému. Dodal, že i zbylá žalobní argumentace vychází z hodnocení úrovně maďarské právní úpravy; jelikož zde ale neplatí princip *iura novit curia*, pro ověření jejího obsahu by bylo nezbytné provést dokazování, které však žádná ze stran nenavrhla a ani krajský soud je nepovažoval za nezbytné. Krajský soud zdůraznil, že řízení o zajištění cizince dle § 129 zákona o pobytu cizinců nelze zaměňovat s řízením dublinským či jiným řízením vedeným s cizincem v režimu zákona o pobytu cizinců. Základními specifiky tohoto řízení jsou rychlost a bezodkladnost rozhodování, která neumožňují provádění složitějšího dokazování, a dále účel řízení, jímž je zajištění cizince, nikoli definitivní posouzení, do kterého členského státu bude cizinec na základě kritérií obsažených v nařízení Dublin III předán, či dokonce zda k předání skutečně dojde; oporu pro tento závěr našel krajský soud v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150. Ačkoli si je tedy krajský soud vědom, že již ve fázi rozhodování o zajištění je nezbytné do jisté míry posuzovat též potencialitu předání cizince do dotčeného členského státu, přesto nelze klást na správní orgány rozhodující o zajištění cizince totožné požadavky jako na správní orgány rozhodující v řízení dublinském. Zajištění cizince bude vyloučeno zejména tehdy, je-li *a priori* zřejmé, že cíl, jehož má být dosaženo, je nedovolený, nebo že takového cíle nelze dosáhnout; takové důvody však v souzené věci nebyly zjištěny.

[5] Krajský soud dodal, že je seznámen s právním názorem Krajského soudu v Praze uvedeným v rozsudku ze dne 14. 1. 2016, č. j. 49 Az 109/2015-74, avšak upozornil, že tento názor není opřen o provedené dokazování, nýbrž jen o skutečnosti uváděné žalobcem. Ve vztahu k nyní souzené věci pak zdůraznil, že ačkoli se s argumentací žalobce neztotožnil, neznamená to, že by žalobce nemohl být s totožnými námitkami úspěšný v řízení dublinském či v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, byla-li taková žádost na území České republiky podána. Shodná argumentace však nemůže obstát v řízení o zajištění, neboť po žalované nelze spravedlivě požadovat, aby s ohledem na krátké lhůty, jimiž je vázána, a na nezbytnost vyřešit situaci cizince bez jakéhokoliv odkladu, prováděla v každé jednotlivé věci komplikovaný rozbor vycházející z množství veskrze cizojazyčných podkladů. Existence systematických nedostatků maďarské azylové právní úpravy není dosud oficiálně deklarována a existuje na ni množství protichůdných názorů, včetně nejednotné rozhodovací praxe správních soudů.

[6] Závěrem napadeného rozsudku vyjádřil krajský soud přesvědčení, že v okamžiku vydání rozhodnutí žalované stále existovaly dvě alternativy, a to buď předání žalobce do Maďarska, nebo do Německa. Neztotožnil se tedy s námitkou, že žalovaná měla vycházet z předpokladu, že žalobce bude předán právě do Německa. Podle ustálené judikatury totiž není úlohou žalované v řízení o zajištění činit autoritativní úsudek o tom, který stát bude příslušný k přijetí cizince, neboť tato otázka se posuzuje v řízení dublinském; to plyne z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, či rozsudku tohoto soudu ze dne 28. 7. 2016, č. j. 4 Azs 104/2016-23. Do doby vyjasnění příslušnosti členského státu k přijetí žalobce tedy musela žalovaná vycházet ze stavu věci, a proto zajištění žalobce nebylo bezúčelné, jakkoli byl nakonec předán dne 21. 7. 2016 do Německa, a nikoli do Maďarska.

[7] Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, v níž uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Stěžovatel se předně neztotožňuje s právním názorem krajského soudu, že zajištění je přípustné, má-li směřovat k předání stěžovatele do Maďarska a následně k navrácení do Srbska. Krajský soud tento názor nepřiléhavě opřel o rozsudek SDEU ve věci *Debreceeni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság* (C-695/15), ačkoli v něm SDEU řešil pouze úzce vymezené otázky informovanosti navracejícího státu, nikoli slučitelnost maďarské právní úpravy s čl. 3 odst. 2 Nařízení Dublin III či status Srbska jako bezpečné země. Z textu citovaného rozsudku SDEU stěžovatel dovozuje, že přijímací stát sice nemusí informovat stát předávající o svém azylovém řízení a právní úpravě, která se k němu vztahuje, avšak z toho v žádném případě neplyne, že právní úprava přijímacího státu může být libovolná, či dokonce, že lze spoléhat na nápravné mechanismy jako například eurokonformní výklad unijních předpisů. Na rozdíl od krajského soudu se dále stěžovatel domnívá, že ačkoli generální advokátka vyřkla svůj názor na institut bezpečné třetí země *obiter dictum* a SDEU tento názor plně nezpracoval do výše zmíněného rozsudku, neznamená to, že by SDEU kladl na institut bezpečné třetí země nižší nároky. Po žadatelích nelze spravedlivě požadovat, aby vyčkali nestranného přístupu respektujícího jejich právo na posouzení vlastní žádosti o mezinárodní ochranu až do řízení před soudem; naopak je třeba jej zabezpečit již v řízení správním.

[9] Stěžovatel nesouhlasí také s názorem krajského soudu, že není na místě řešit problematiku třetí bezpečné země a systémových vad maďarského azylového řízení právě v řízení o zajištění cizince. Přestože stěžovatel uznává, že pro žalovanou představuje posouzení přípustnosti předání žalobce do Maďarska nesnadný úkon, který je nucena učinit v krátkých lhůtách, a že primárním místem k posouzení přijatelnosti takového předání by mělo být dublinské nařízení, s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, trvá na tom, že institut zajištění cizince musí být používán restriktivně. Nesouhlasí zejména s názorem, že stěžovatele je možné omezit na osobní svobodě jen proto, že by bylo příliš složité posoudit, zda je v jeho případě omezení na svobodě věcně správné a zda je účel tohoto omezení realizovatelný. Při vážení hodnoty osobní svobody na straně jedné a zájmu na

pokračování

řádném průběhu dublinského řízení na straně druhé, nelze osobní svobodu cizinců nelze omezovat preventivně.

[10] Navíc v případě stěžovatele nejsou dány žádné trestněprávně relevantní důvody zajištění, nebo důvody spočívající v ochraně veřejného pořádku, nýbrž pouze snaha vést dublinské řízení na území České republiky. Ačkoli je situace žalované složitá, potřebné a vyčerpávající informace má přinejmenším dublinské středisko Odboru azylové a migrační politiky při Ministerstvu vnitra, které s žalovanou spolupracuje. Žalovaná byla s názorem o nepřipustnosti předání žadatelů o azyl do Maďarska opakovaně konfrontována a při této příležitosti seznámena s materiály, kterými podporoval svou argumentaci i stěžovatel. Nejednalo se tedy o informace zcela nové či takové, že by jejich přezkum a zhodnocení znemožnilo efektivní rozhodnutí o zákonnosti zajištění. Ostatně, řadu důkazních materiálů, které stěžovatel předložil, si mohla prostřednictvím Ministerstva vnitra opatřit i žalovaná. Stěžovatel tak nesouhlasí s tím, že by nebylo možné dospět k závěru o nepřijatelnosti předání do Maďarska i v okamžiku rozhodování o jeho zajištění.

[11] Stěžovatel dále argumentuje recentní judikaturou zdejšího soudu, a to jmenovitě rozsudkem ze dne 8. 9. 2016, č. j. 2 Azs 98/2016-35, v němž se soud odmítl uceleně zabývat maďarskou právní úpravou azylového řízení, neboť ve vztahu k zahraniční právní úpravě nepůsobí maxima *iura novit curia*. Stěžovatel namítá, že v nyní posuzované věci krajskému soudu předložil znění maďarské právní úpravy a navrhl její provedení jako důkazu; neprovedení tohoto důkazu proto nelze zdůvodnit jeho procesní pasivitou. Z posledně citovaného rozsudku se dále podává, že ačkoli lhůta k podání opravného prostředku skutečně může být v některých případech maďarským právem stanovena v délce jen tří dnů, což samo o sobě ještě není důkazem o porušování práva žadatelů o mezinárodní ochranu na právní pomoc, v kombinaci se značným počtem žadatelů o azyl by již bylo možné důvodně pochybovat o efektivitě takového opravného prostředku. Závěry krajského soudu jsou s tímto právním názorem v rozporu.

[12] Konečně stěžovatel znovu opakuje, že v době zajištění již bylo zřejmé, že bude předán do Německa, nikoli do Maďarska; tento žalobní bod byl podmíněn akceptací žalobního bodu, dle kterého zajištění stěžovatele za účelem jeho předání do Maďarska bylo nezákonné. Ustanovení § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců a čl. 28 Nařízení Dublin III mají sice zamezit, aby se žadatelé o azyl vyhnuli azylovému řízení v příslušné zemi, omezení osobní svobody však musí být řádně a dostatečně zdůvodněno, aby vyhovovalo nárokům individualizace a proporcionality rozhodnutí, které zásadním způsobem zasahuje do základního práva na osobní svobodu. Zvláště v situaci, kdy bylo zřejmé, že cíle stěžovatele i příslušných správních orgánů jsou totožné, bylo bezúčelné přistupovat k omezení jeho osobní svobody. Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby zdejší soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[13] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109

odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[15] Kasační stížnost je důvodná.

[16] Před samotným posouzením námitek kasační stížnosti považuje Nejvyšší správní soud za vhodné zrekapitulovat dosavadní průběh správního řízení o zajištění stěžovatele a navazující řízení o prodloužení jeho zajištění. Z předloženého spisu vyplývá, že stěžovatel do České republiky přicestoval dne 25. 5. 2016 v mezinárodním vlaku jedoucím na trase Vídeň – Berlín a že na území České republiky vstoupil bez víza či platného povolení k pobytu. Z lustrace systému EUODAC vyplynulo, že je veden jako žadatel o mezinárodní ochranu v Maďarsku a v Německu (z důvodu sloučení rodiny). Dne 25. 5. 2016 vydala žalovaná rozhodnutí č. j. KRPB-127420-21/ČJ-2016-060027-50A (dále jen „rozhodnutí o zajištění“), kterým stěžovatele zajistila na 30 dnů, a to od 25. 5. 2016 do 23. 6. 2016. Postupovala přitom podle § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců, který stanoví, že policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie (tj. Nařízení Dublin III); v případě, kdy nelze předání uskutečnit ve lhůtě 48 hodin, vydá se v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Toto rozhodnutí napadl stěžovatel žalobou u Krajského soudu v Brně, který ji rozsudkem ze dne 28. 6. 2016, č. j. 33 A 69/2016-33, zamítl; kasační stížnost proti tomuto rozsudku podána nebyla. Dne 17. 6. 2016 pak rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím (č. j. KRPB-127420-39/ČJ-2016-060027-50A) o prodloužení zajištění o dalších 29 dnů, tj. od 24. 6. 2016 do 22. 7. 2016, a právě toto rozhodnutí je nyní předmětem přezkumu ze strany správních soudů.

[17] Stěžovatel v úvodu kasační stížnosti sice výslovně nezmiňuje ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., v textu kasační stížnosti však tento důvod (nepřezkoumatelnost nebo jiná procesní vada v řízení před krajským soudem, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé) implicitně naplňuje tvrzením, že se krajský soud dostatečně nevyjádřil k žalobnímu bodu o nemožnosti předání stěžovatele do Maďarska pro systematické nedostatky tamní azylové právní úpravy. Stěžovatel v této souvislosti krajskému soudu vytkl také to, že se nevypořádal s navrženými důkazy, jimiž stěžovatel zamýšlel osvědčit jím tvrzené skutečnosti, a v důsledku toho nesprávně zhodnotil kvalitu maďarské právní úpravy.

[18] Ačkoli nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí primárně není projevem nenaplněné subjektivní představy účastníka o tom, jak podrobně by mu mělo být toto rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která Nejvyššímu správnímu soudu zcela znemožňuje jeho přezkum, přesto má zdejší soud na paměti, že k nepřezkoumatelnosti, jakožto k zásadní vadě soudního rozhodnutí, se přihlíží z úřední povinnosti i nad rámec kasačních námitek (§ 109 odst. 4 s. ř. s., věta za středníkem). Touto optikou proto nahlížel na odůvodnění napadeného rozsudku a dospěl k závěru, že nepřezkoumatelností trpí, byť v jiném ohledu, než stěžovatel namítá. Zatímco údajně absentující vypořádání námitek nemožnosti předání stěžovatele do Maďarska našel zdejší soud v dostatečně podrobné podobě na stranách deset a jedenáct odůvodnění napadeného

pokračování

rozsudku, zjistil, že krajský soud nepřihlédl k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované, ačkoli tato vada jeho přezkumu objektivně brání (o tom podrobněji viz dále); za této situace je ovšem pojmově vyloučeno, aby soud mohl v intencích žalobních námitek přezkoumat důvody, o něž se žalobou napadené rozhodnutí opírá. Zákon proto výslovně stanoví povinnost soudu takové rozhodnutí bez nařízení jednání zrušit (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). Tím, že krajský soud tímto způsobem nepostupoval a fakticky aproboval absentující úvahy správního orgánu, nedostál své výše uvedené povinnosti a řízení tak zatížil vadou, která měla vliv na následně vydaný rozsudek (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.).

[19] Pokud jde o konstatovanou nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované, Nejvyšší správní soud upozorňuje, že na pozadí skutkově obdobných případů (posouzení reálné možnosti předání stěžovatele do Maďarska) se shodnou problematikou zabýval v řadě recentních rozhodnutí, a to například v rozsudcích ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016-27, a ze dne 2. 9. 2016, č. j. 9 Azs 98/2016-45, či ze dne 3. 5. 2017, č. j. 3 Azs 201/2016-23. V intencích této (již ustálené) judikatury tak bylo i v tomto řízení nezbytně nutné, aby žalovaná přezkoumatelným způsobem vyhodnotila, zda bylo při vydání rozhodnutí o prodloužení zajištění možné očekávat, že dojde k dosažení jeho účelu, tj. k předání stěžovatele do Maďarska. Ačkoli není podmínka tzv. „reálného předpokladu“ zajištění zakotvena v zákoně o pobytu cizinců či v Nařízení Dublin III, vyplývá ze zákazu svévolného zbavení či omezení svobody jednotlivce [čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 6 Listiny základních práv Evropské unie]. Správní orgány jsou proto při rozhodování o zajištění cizince povinny předběžně posoudit, zda je realizace tohoto cíle aspoň potenciálně možná; pokud by byla odpověď záporná, nelze o zajištění rozhodnout (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, publikované pod č. 2524/2012 Sb. NSS).

[20] Umožňuje-li tedy zákon o pobytu cizinců v ustanovení § 129 žalované zajistit cizince, respektive prodloužit dobu zajištění za účelem jeho předání, je vždy nezbytné, aby se žalovaná zabývala aktuální situací v zemi, do které má být cizinec předán, a aby se též výslovně vyjádřila k otázce realizovatelnosti předání z hlediska čl. 3 odst. 2 Nařízení Dublin III. Je-li touto zemí Maďarsko, je nepřípustné, aby se k této otázce vyjadřovala pouze povrchně a v rovině obecného tvrzení o bezpečné zemi, neboť problematičnost situace žadatelů o mezinárodní ochranu v Maďarsku a podezření na existenci systematických nedostatků tamní azylové právní úpravy jsou všeobecně známou skutečností, na niž upozornila v nedávné době řada nevládních organizací i Úřad Vysokého komisaře pro uprchlíky.

[21] Podle čl. 3 odst. 2 pododstavce 2 Nařízení Dublin III „[n]ení možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede

řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.“

[22] Žalovaná se ve svém rozhodnutí k problematice realizovatelnosti předání stěžovatele do Maďarska vyjádřila v posledním odstavci strany třetí a dále v prvním odstavci strany čtvrté. Ve vztahu k realizovatelnosti předání (a to zejména k úrovni maďarské azylové procedury) se omezila na konstatování, že Maďarsko (a rovněž Německo, kam teoreticky mohl být stěžovatel alternativně také předán) jsou členy Evropské unie a bezpečnými zeměmi, že státní moc zde dodržuje nejen právní předpisy a mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, ale je především schopná dodržování lidských práv a právních předpisů zajistit a rovněž umožňuje činnost osob, které na dodržování lidských práv dohlíží. Dále žalovaná uvedla, že jak v Maďarsku, tak v Německu požádalo o mezinárodní ochranu řádově tisíce osob, což svědčí o neexistenci obav z tamního azylového systému. S ohledem na opakovaně vyslovené závěry shrnuté výše nepovažuje Nejvyšší správní soud takové odůvodnění za dostatečné. Právě proto, že je maďarská právní úprava kritizována pro systematické nedostatky a že tato skutečnost byla v době vydání rozhodnutí žalované známa, měla se žalovaná vyjádřit právě k těmto domnělým nedostatkům, což neučinila. Krajský soud pak pochybil, pokud odůvodnění napadeného rozhodnutí akceptoval a rozhodnutí nezrušil bez jednání postupem podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.; tato vada naplňuje stížnostní důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[23] Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost jako důvodnou, a proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil výrok I. a na něm závislý výrok II. napadeného rozsudku (§ 109 odst. 3 s. ř. s.). S ohledem na to, že již v řízení před krajským soudem byly dány důvody pro zrušení rozhodnutí žalované, nevrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení, neboť při respektování názoru vysloveného v tomto rozhodnutí a vzhledem k charakteru vytýkaných pochybení by krajský soud nemohl vady uvedeného rozhodnutí sám zhojit a musel by přistoupit k jeho zrušení. S přihlédnutím k principu procesní ekonomie tedy zdejší soud současně se zrušením rozsudku krajského soudu rozhodl postupem podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. a zrušil také rozhodnutí žalované. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí žalované bylo v mezidobí fakticky konzumováno, neboť zajištění stěžovatele již bylo ukončeno a odpadl tak předmět správního řízení, žalovaná řízení ve věci zastaví postupem dle § 66 odst. 2 správního řádu. Tento právní názor je pro žalovanou závazný (§ 78 odst. 5 s. ř. s. *per analogiam*).

[24] Co se týče nákladů řízení, stěžovatel měl ve věci úspěch a podle § 60 odst. 1 s. ř. s. (za použití § 120 s. ř. s.) mu tedy přísluší právo na náhradu nákladů řízení. Nebylo nicméně zjištěno, že by stěžovateli v souvislosti s řízením o kasační stížnosti nějaké náklady vznikly. Žalovaná v tomto řízení úspěch neměla, a proto jí právo na náhradu nákladů řízení nenáleží.

[25] Podle § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovený zástupce učinil v řízení o kasační stížnosti jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání soudu ve věci samé (§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996

pokračování

Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „advokátní tarif“). Za tento úkon mu náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tedy ustanovenému zástupci za jeden úkon právní služby náleží 3 400 Kč. Jelikož je ustanovený advokát je plátcem DPH, zvyšuje se částka přiznané odměny podle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. o DPH ve výši 21 %, tj. o částku 714 Kč. Celková výše odměny ustanoveného zástupce tak činí 4 114 Kč. Tato částka bude Mgr. Ing. Jakubu Backovi vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. července 2017

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu